

Arrest

nr. 71 920 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 26 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 mei 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesje origine te zijn. In juli 2010 werd u in uw winkel benaderd door een rechercheur van de ROVD van Sleptsovsk. Hij liet u weten dat u door de FSB werd gevisieerd alsook zei hij u dat u contacten had met strijders en dat u hen hulp had geboden. Hij zei u dat u samen met M.(...) B.(...) terroristische acties had georganiseerd en hij vroeg u naar de verblijfplaats van A.(...) en B.(...) M.(...) A.(...) en B.(...) M.(...) zijn neven van elkaar. Met A.(...) M.(...) hebt u vroeger regelmatig contact gehad, maar B.(...) M.(...) hebt u nooit persoonlijk gekend. Na deze beschuldigingen verliet de rechercheur uw winkel. Omdat u dacht dat het vanaf toen niet meer veilig was en uw echtgenote, N.(...) P.(...) (O.V.6.710.912), op dat moment zwanger was, hebt u haar naar haar ouders in Karabulak gestuurd. Drie weken na het bezoek van de rechercheur in uw winkel, was er plots schade aangericht in uw winkel. Uw vitrine was gebroken, een zetel was beschadigd en er was een computer gestolen. U vernam dat er medewerkers van de FSB waren binnengevallen. U hebt onmiddellijk klacht ingediend bij de ROVD, maar u hebt nadien niets meer over uw klacht vernomen. Toen u op 17 augustus 2010 onderweg was van uw werk naar huis, werd u gearresteerd door de rechercheur van de ROVD van Sleptsovsk en twee medewerkers van de FSB. U werd meegenomen naar een isoleercel in het kantoor van de ROVD in Sleptsovsk. Daar werd u ervan beschuldigd dat u had deelgenomen aan het gewapend verzet en dat u samen met M.(...) B.(...) politiemedewerkers had vermoord. Omdat u weigerde bekentenissen af te leggen, werd u gefolterd. U hebt uiteindelijk enkele blanco papieren ondertekend. Op 27 augustus 2010 werd u vrijgelaten en u diende een uitreisverbod te ondertekenen. Er werd u gezegd dat u zich om de twee weken bij de wijkagent diende aan te melden. Twee dagen later ging u naar de polikliniek van Sleptsovsk waar u werd verzorgd. Op 1 of 2 september 2010 verliet u het ziekenhuis. U hebt het ziekenhuis vroegtijdig verlaten omdat u dacht dat de FSB u in de gaten hield. Diezelfde dag bracht uw broer u naar uw oom in een dorp gelegen in de bergen. U verbleef daar tot 22 september 2010. Tijdens het verblijf bij uw oom, ontvingen uw ouders nog twee convocaties waarbij u werd opgeroepen om naar het politiekantoor van Sleptsovsk te gaan. Op 22 september 2010 verliet u samen met uw echtgenote Ingoesjetië en op 24 september 2010 zijn jullie in Brest aangekomen. In Brest verbleef u een maand bij een vriend van uw broer. Op 23 oktober 2010 vertrok u samen met uw vrouw naar België en op 25 oktober 2010 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag hebt u asiel aangevraagd. Op 3 januari 2011 is uw vrouw in België bevallen van een zoon. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de geboorteaktes van u en uw zoon, uw rijbewijs, het Russisch binnenlands paspoort van u en uw vrouw, het diploma van u en uw vrouw, de studentenkaart van uw vrouw, een gerechtelijke beslissing tot vrijlating (dd.27/08/2010), een gerechtelijke beslissing tot uitreisverbod (dd.27/08/2010), twee convocaties (dd.15/09/2010; dd.20/09/2010) en een foto van u met twee personen.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U verklaarde dat u Ingoesjetië hebt verlaten omdat u valselijk werd beschuldigd van het collaboreren met M.(...) B.(...). Volgens de FSB zou u samen met deze persoon politiemedewerkers hebben vermoord. Indien u na uw vrijlating door de FSB in augustus 2010 nog in Ingoesjetië was gebleven, dan zou de FSB u vermoord hebben (CGVS gehoor 4/04/2011 p.14, 19; GCVS gehoor 20/05/2011 p.17). U vreest bij terugkeer naar Ingoesjetië dan ook dat u door de FSB zal worden gedood (CGVS gehoor 1 p.19; CGVS gehoor 2 p.17-18). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er tussen de verklaringen van u en uw echtgenote tegenstrijdigheden werd opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate aantasten. U verklaarde dat u op 17 augustus 2010 onderweg van uw werk naar huis werd gearresteerd. U gaf aan dat uw echtgenote toen reeds bij haar ouders in Karabulak verbleef en dat zij door uw broer K.(...) telefonisch werd ingelicht over uw arrestatie. Tijdens uw eerste gehoor gaf u aan dat uw broer de dag na uw aanhouding uw echtgenote heeft ingelicht, maar tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u zich niet kan

herinneren wanneer uw vrouw concreet werd geïnformeerd (CGVS gehoor 1 p.13; CGVS gehoor 2 p.11-12). Verder stelde u dat u, nadat u in juli 2010 door de rechercheur in uw winkel was benaderd, uw vrouw naar haar ouders in Karabulak had gestuurd. Volgens u verbleef uw echtgenote vanaf begin augustus 2010 bij haar ouders en is zij sindsdien niet meer naar jullie huis in Sleptsovsk teruggekeerd (CGVS gehoor 2 p.11, 20). Uw echtgenote verklaarde echter dat zij op de dag van uw aanhouding, zijnde 17 augustus 2010, nog in jullie huis in Sleptsovsk verbleef. Zij stelde ook dat uw broer K.(...) in de avond van 17 augustus 2010 naar jullie huis in Sleptsovsk was gekomen om haar over uw aanhouding op de hoogte te brengen. Vervolgens gaf zij aan dat uw broer haar naar haar ouders in Karabulak heeft gebracht, waar zij sinds die dag tot aan het vertrek uit Ingoesjetïë verbleef (CGVS gehoor vrouw 4/04/2011 p. 3, 6; CGVS gehoor vrouw 20/05/2011 p.6). Deze verklaringen van uw echtgenote zijn manifest tegenstrijdig met uw verklaringen. Toen uw echtgenote met uw verklaringen werd geconfronteerd, was zij enkel in staat haar eigen verklaringen te bevestigen (CGVS gehoor vrouw 1 p.6-7; CGVS gehoor vrouw 2 p.6). Ook nadat u met de verklaringen van uw echtgenote werd geconfronteerd, kon u enkel uw eigen versie benadrukken. U gaf echter wel aan dat uw vrouw in België operaties heeft ondergaan waardoor zij met geheugenproblemen zou kampen. Volgens u heeft zij daarom het recht om iets fout te zeggen (CGVS gehoor 1 p.21; CGVS gehoor 2 p.20). Er dient echter te worden besloten dat geen van voorgaande verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheden opheft. Gezien uw aanhouding als een belangrijk incident wordt aanschouwd, mag er van u en uw echtgenote eenduidigheid worden verwacht omtrent het feit of uw vrouw op de dag van uw aanhouding al dan niet thuis verbleef alsook waar en op welke wijze uw vrouw over uw aanhouding werd ingelicht. Bovendien zijn er geen bewijzen aangebracht als zou uw echtgenote ten gevolge van haar medische toestand geheugenproblemen ondervinden. Hierdoor kunnen uw beweringen over de geheugenproblemen van uw echtgenote geenszins volstaan als verklaring. Op basis van deze vaststellingen dient er dus te worden besloten dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze werd aangetast. Eveneens werden tussen uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden en inconsistenties opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen verder ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u in juli 2010 in uw winkel bezoek kreeg van een rechercheur van de ROVD van Sleptsovsk. U gaf aan dat er die dag niets concreet gebeurde, maar dat u de volgende ochtend naar uw winkel ging en zag dat er schade was aangericht. U gaf aan dat alles was gebroken en dat er een computer was gestolen (CGVS gehoor 1 p.12). Echter, tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat pas drie weken na het betreffende bezoek van de rechercheur, medewerkers van de FSB waren binnengevallen en in uw winkel vernielingen hadden aangebracht. U gaf uitdrukkelijk aan dat er voor een termijn van drie weken na het bezoek van de rechercheur niets concreet was gebeurd (CGVS gehoor 2 p.9-10). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen, herhaalde u dat het betreffende incident effectief twee of drie weken na het bezoek van de rechercheur had plaatsgevonden (CGVS gehoor 2 p.10). Deze verklaring is niet afdoende om de manifeste tegenstrijdigheid teniet te doen. Deze vaststelling ondermijnt logischerwijze uw geloofwaardigheid. Er mag immers van u worden verwacht dat u dergelijk belangrijk incident, zijnde een inval van FSB-medewerkers waarbij uw winkel wordt vernield, op accurate en eenduidige wijze in de tijd kan situeren. Verder legde u inconsistente verklaringen af over de rebellen met wie u door de autoriteiten van Ingoesjetïë in verband werd gebracht. Zo verklaarde u dat u officieel werd beschuldigd van collaboratie met B.(...) M.(...) (CGVS gehoor 1 p.18; CGVS gehoor 2 p.14). B.(...) M.(...) is de neef van A.(...) M.(...), een oude kennis van u (CGVS gehoor 1 p.12; CGVS gehoor 2 p.13). U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat B.(...) M.(...) was vermoord (CGVS gehoor 1 p.17). Echter, tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u pas bij een gesprek met uw broer twee à drie weken eerder had vernomen dat B.(...) M.(...) in het begin van april 2011 was geliquideerd (CGVS gehoor 2 p.3). Toen u werd gevraagd of u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal reeds over de dood van B.(...) M.(...) was ingelicht, antwoordde u ontkennend en gaf u aan dat hij toen nog werd gezocht (CGVS gehoor 2 p.3). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen over de dood van B.(...) M.(...) verklaarde u dat u zich niet kan herinneren dat u dat hebt gezegd (CGVS gehoor 2 p.3), hetgeen bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaart. Ook aangaande A.(...) M.(...) hebt u inconsistente verklaringen afgelegd. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor dat u niet weet waar hij is en dat u ook niet in staat bent om aan te geven of hij dood dan wel vermist is (CGVS gehoor 2 p.12-13). Echter, tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat A.(...) M.(...) werd vermoord eind 2009 (CGVS gehoor 1 p.17). Toen u tijdens het tweede gehoor op uw aanvankelijke verklaringen werd gewezen, stelde u dat u enkel het vermoeden hebt dat A.(...) M.(...) werd vermoord. Daarnaast gaf u nog aan dat u het zich niet kan herinneren (CGVS gehoor 2 p.13). Dit kan niet volstaan om de vastgestelde inconsistentie op te heffen. Immers, tijdens uw eerste gehoor liet u op geen enkel moment blijken dat u slechts het vermoeden had dat hij werd gedood. Dergelijke inconsistente verklaringen over personen die een belangrijke rol in uw vervolgingsproblematiek spelen, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate. Ten slotte legde u aangaande twee belangrijke stavingstukken van uw asielrelaas, zijnde de gerechtelijke beslissing tot vrijlating (dd.27/08/2010) en de gerechtelijke beslissing

tot uitreisverbod (dd.27/08/2010) ook tegenstrijdige verklaringen af. U gaf aan dat u voornoemde gerechtelijke documenten niet zelf hebt meegenomen uit Ingoesjetië, doch nadien via de post in België ontvangen. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u een envelop neer waarin u de betreffende documenten hier in België hebt ontvangen (CGVS gehoor 1 p.8; zie groene map). Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw broer voor uw vertrek uit Ingoesjetië voornoemde documenten heeft geregeld via een kennis van hem bij de ROVD. Uw broer vond dat u die documenten nodig had (CGVS gehoor 1 p.15-16). U stelde dat u voornoemde documenten niet zelf had meegenomen uit Ingoesjetië omdat u er niet aan hebt gedacht en omdat uw zaak toen nog bezig was (CGVS gehoor 1 p.15-16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat uw broer de betreffende documenten pas na uw aankomst in België heeft geregeld. Zo gaf u aan dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om bewijzen van uw problemen neer te leggen en dat uw broer om deze reden via zijn kennis bij de ROVD de betreffende documenten heeft geregeld (CGVS gehoor 2 p.6). Toen u vervolgens werd gewezen op de manifeste tegenstrijdigheid met uw eerste verklaringen, stelde u dat u zich door de foltering en dergelijke "kleine dingen" niet kan herinneren (CGVS gehoor 2 p.7). Dit kan niet beschouwd worden als een afdoende verklaring. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u de door u verklaarde geheugenproblemen niet staft met een medisch attest. Daarnaast moet opgemerkt te worden dat het moment waarop en de reden waarom uw broer gerechtelijke documenten op uw naam regelde bezwaarlijk als details kunnen worden beschouwd. Bovenstaande tegenstrijdheden en inconsistenties aangaande het bezoek van de rechercheur van de ROVD van Sleptovsk, de inval van de FSB en de aangerichte schade in uw winkel, uw arrestatie op 17 augustus 2010, de dood van A.(...) en B.(...) M.(...) en enkele van uw stavingsstukken, raken aan de kern van uw asielrelaas. Bijgevolg kan er aan uw asielrelaas nog weinig geloof worden gehecht. De door u neergelegde vervolgingsdocumenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Zoals eerder reeds werd opgemerkt, werden aangaande de gerechtelijke beslissing tot vrijlating (dd.27/08/2010) en de gerechtelijke beslissing tot uitreisverbod (dd.27/08/2010) tegenstrijdigheden in uw verklaringen vastgesteld. Bijgevolg wordt de bewijswaarde van voormelde documenten ernstig aangetast. De door u neergelegde envelop toont enkel aan dat er zaken naar u werden opgestuurd door iemand in Ingoesjetië maar er blijkt niet uit wat de concrete inhoud was. Bovendien dient hierbij nog toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt dat in Ingoesjetië en de Russische Federatie onder andere gerechtelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht van overheidsfunctionarissen (zie administratief dossier: antwoorddocument 'RUS2008 -049w'). Ook de neergelegde convocaties (dd.15/09/2010; dd.20/09/2010) vermogen niet om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Zo dient eerst en vooral gewezen te worden op enkele incoherente elementen in uw verklaringen aangaande deze convocaties. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor dat ze niet persoonlijk werden overhandigd maar dat ze in de brievenbus bij uw ouders thuis werden gestoken (CGVS gehoor 1 p.16-17). Tijdens uw tweede gehoor gaf u aan dat de betreffende documenten via de post werden bezorgd. Onmiddellijk daarna stelde u dat het toch niet via de post was maar dat een wijkagent deze convocaties heeft afgeleverd (CGVS gehoor 2 p.6). U kon echter niet aangeven wanneer deze wijkagent deze convocaties had afgeleverd (CGVS gehoor 2 p.6). Er dient vastgesteld te worden dat op beide convocaties wel duidelijk staat vermeld dat deze via de post werden verstuurd. Dat uw laatste verklaringen niet overeenkomen met de informatie vermeld in deze belangrijke geachte stavingstukken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake. Bovendien dient het hoogst opmerkelijk te worden genoemd dat u deze convocaties voor uw komst naar België nog niet had gezien en dit terwijl uw broer de dag van uw vertrek u er wel over vertelde en uw broer jullie bovendien zelf met de auto naar Brest vervoerde (CGVS gehoor 2 p.6). Daarnaast dient eveneens te worden verwezen naar de eerder aangehaalde informatie waaruit blijkt dat documenten in Ingoesjetië gemakkelijk kunnen worden gekocht. Verder dient te worden vastgesteld dat u er ook niet in bent geslaagd om de actualiteit van de door u verklaarde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zo bleek uit uw verklaringen dat u sinds uw aankomst in België nog steeds contact hebt met uw broer K.(...) (CGVS gehoor 1 p.5; CGVS gehoor 2 p.3). Echter, u weet niet of uw ouders, die nog steeds op dat adres wonen waar u in Ingoesjetië geregistreerd was, na uw vertrek nog problemen hebben gekend. Behalve tijdens een telefoongesprek na uw aankomst in België, hebt u er niet meer naar gevraagd tijdens de telefoongesprekken met uw broer. U stelde hierbij dat u tijdens deze gesprekken meestal zwijgt en dat uw broer dan vertelt (CGVS gehoor 2 p.18). U bent er ook niet van op de hoogte of uw ouders na uw vertrek uit Ingoesjetië nog convocaties op uw naam hebben ontvangen noch of de wijkagent nog bij hen is geweest. Nochtans was het op het adres waar uw ouders tot op heden verblijven, dat er in september 2010 twee convocaties op uw naam werden geleverd. U gaf aan dat u zich hierover niet hebt geïnformeerd omdat u Rusland hebt verlaten. U stelde dat u uw ouders niet kan helpen indien zij bepaalde problemen zouden hebben (CGVS gehoor 2 p.18-19). Daarnaast kon u wel aangeven dat er, na het eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal in april 2011, nog een wijkagent bij uw broer naar u heeft geïnformeerd (CGVS gehoor 2 p.4). Echter, u was niet in staat om

hierover concrete details te verstrekken. Zo wist u niet wanneer het betreffende bezoek van de wijkagent had plaatsgevonden. U hebt deze vraag niet aan uw broer gesteld daar het voor u niet belangrijk was (CGVS gehoor 2 p.4, 18). Verder kon u ook niet zeggen hoe vaak de wijkagent nog bij uw broer is langs geweest om te informeren naar u (CGVS gehoor 2 p.4, 18). Dergelijk gebrek aan interesse in en informatie over zaken die kunnen wijzen op een actuele vervolging door de autoriteiten van Ingoesjetië, is niet geloofwaardig te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Tot slot dient nog te worden vastgesteld dat aan de verklaringen van u en uw vrouw betreffende jullie reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten ook weinig geloof kan worden gehecht. U verklaarde dat u vanuit Ingoesjetië naar Brest bent gereisd en dat u vanuit Brest via Warschau en Berlijn met een minibus naar België bent gereisd. U gaf aan dat er onderweg van Brest naar België een douanecontrole was waarvan u vermoedt dat het in Terespol (Polen) was. Ook uw vrouw legde verklaringen in deze zin af. (CGVS gehoor 1 p.7, 9-10; CGVS gehoor vrouw 1 p.5; CGVS gehoor vrouw 2 p.5). U verklaarde dat de chauffeur toen is uitgestapt en na tien minuten is teruggekeerd. U kon niet aangeven welke documenten er bij die controle werden gebruikt, maar u wist wel dat uw internationaal paspoort zeker niet bij de chauffeur was omdat dit document bij een smokkelaar in Brest, Sasha, was achtergebleven (CGVS gehoor 1 p.10-11; CGVS gehoor 2 p.8). Uw vrouw verklaarde ook dat haar internationaal paspoort bij deze persoon achterbleef. (CGVS gehoor vrouw 1 p.4) U was vervolgens niet aan staat te verklaren of er een visum en/of valse documenten voor u waren geregeld. Uw echtgenote wist evenmin welke documenten er getoond werden bij deze controle. Zij gaf wel aan dat de chauffeur jullie internationale paspoorten niet had en dat er geen valse documenten voor jullie waren geregeld (CGVS gehoor 1 p.10; CGVS gehoor vrouw 1 p.5). Daarnaast bleek uit uw verklaringen dat u met de chauffeur geen afspraken had gemaakt over wat jullie moesten doen bij eventuele grenscontroles. (CGVS gehoor 1 p.10). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de (valse) documenten die zou worden gebruikt in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u een geldig internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat de overige neergelegde documenten betreft, dient te worden vastgesteld dat deze documenten voorgaande conclusie niet kunnen wijzigen. w huwelijksakte, de geboorteakte van u en uw zoon, uw rijbewijs, het Russisch binnenlands paspoort van u en uw vrouw, het diploma van u en uw vrouw en de studentenkaart van uw vrouw verschaffen immers enkel informatie over de opleiding van u en uw vrouw en identiteitsgegevens van u en uw gezin. Ook de foto van u met

twee personen kan het voorgaande besluit niet beïnvloeden. Deze foto heeft immers geen betrekking op de door u verklaarde asielproblemen. Zo verklaarde u dat één van beide personen op de betreffende foto in Europa is en een vriend van u is die ook door de autoriteiten wordt gezocht. Een duidelijk verband met uw verklaarde vervolgingsproblematiek kon u niet aangeven. (CGVS gehoor 1 p.21)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *“de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”*. Daarnaast stelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker is er nochtans van overtuigd dat zijn leven in gevaar is en merkt dienaangaande op dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in zijn land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen. Met betrekking tot de bestreden beslissing poneert verzoeker het volgende: “ 1) De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van mij en mijn echtgenote kunt u niet gebruiken als redenen om ons asielaanvraag te weigeren. Mijn versie is de correcte. Het kan zijn dat mijn echtgenote zich iets niet herinnerde of zich in iets vergist heeft. Ze heeft namelijk geheugenproblemen door operaties die zij heeft ondergaan (1 in België en 1 in Ingoesjetjië). Ik heb documenten die dat kunnen bevestigen. 2) 1 dag na mijn arrestatie, heeft mijn broer K. mijn echtgenote ingelicht erover (arrestatie). 3) De tolk heeft me vast verkeerd begrepen. Mijn winkel werd overvallen 3 weken na het bezoek van de rechercheur. 4) Bij het eerste én het tweede gehoor heb ik gezegd dat B.M. gezocht wordt en dat hij misschien al dood is. Maar ik heb een aantal keer herhaald dat ik er niet zeker van was en dat dat mijn eigen gedachte was. Gelieve dit op te merken. 5) Wat betreft A.M., wil ik zeggen dat ik nog altijd niet weet wat er met hem is. Wat ik heb gezegd in het eerste én het tweede gehoor was alleen mijn gedachte ervan. (Ik heb ook gezegd dat die informatie niet bevestigd is, dat ik er niet zeker van ben.) 6) Na een 10-daagse marteling, en nadat ik werd gedwongen door FSB om enkele papieren te ondertekenen werd ik vrijgelaten. Toen dacht ik alleen aan hoe ik mijn leven, en die van mijn gezin zou redden. Ik heb niet eens gedacht aan die documenten die ik moest meenemen. Die periode dacht ik alleen aan hoe ik Rusland zou kunnen verlaten. 7) Het klopt dat er in Rusland en in Ingoesjetjië het mogelijk is om gerechtelijke documenten te kopen. Ik beweer dat ik ze niet heb gekocht en dat ze echt zijn. Bovendien kunt u niet bewijzen dat ze degelijk gekocht zijn. 8) In het eerste en tweede gehoor besepte ik het belang niet van ‘ hoe die convocaties bij mij zijn terechtgekomen ‘. Op dat moment was ik niet thuis. Mijn broer heeft me verteld dat mijn ouders ze in mijn brievenbus hebben ontdekt. Ze zijn de enige die op dat adres wonen. Ik heb die papieren niet gezien en mijn broer had ze ook niet bij toen hij mij naar Brest voerde. Hij heeft me er gewoon over verteld. 9) Ik heb telefonisch contact gehad met mijn broer in mei en hij vertelde dat er bij mijn ouders wijkagenten zijn geweest en dat ik wordt gezocht. Bovendien had mijn broer zelf problemen met de wijkagenten en daarom als ik met hem praat, probeer ik zo weinig mogelijk te zeggen, omdat zijn gesprekken worden beluisterd door de FSB. 10) Toen wij op weg waren van Brest naar België wist al zeker welke papieren de chauffeur bij had. Dat waren onze binnenlandse paspoorten maar geen internationale paspoorten; die waren bij Sacha. Toen ik antwoordde op deze vraag, heeft de

tolk me vast verkeerd begrepen. U vermeldt dat de controles zeer streng zijn in Europa. Mijn broer heeft een hoge prijs betaald aan die chauffeur zodat hij ons veilig en zonder probleem naar Europa zou brengen. Verzoeker werpt verder op dat overeenkomstig de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal met redenen zijn omkleed en dat inzake dergelijke beslissingen de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijst hij erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Verzoeker poneert verder dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Daarnaast laat hij gelden dat essentieel dient waargenomen te worden dat hij tijdens zijn verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat hij derhalve aan de bewijslast heeft voldaan. Hij voegt eraan toe *“dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn”* en *“dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus niet afdoende gemotiveerd is”*. In verband met de standaardmotivering over de situatie wenst verzoeker het volgende op te merken: *“Het Hof van Justitie (Grote kamer) duidelijk voor recht: Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: - opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; - bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen”*. Verwerende partij motiveert dus, aldus verzoeker, niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens verzoeker werd in de bestreden beslissing enkel een algemene stijlformule opgenomen. Hij herhaalt vervolgens wat door het Hof van Justitie omtrent artikel 15, sub c van de kwalificatierichtlijn werd overwogen en merkt daarna op dat uit het dossier duidelijk blijkt dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Verzoeker, die stelt te verwijzen naar *“bovenstaande duidelijke recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, meent dat er derhalve sprake is van een schending van de artikelen *“48/2, 48/4 en 49/3”* van de vreemdelingenwet. Verder stelt hij dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen. Vervolgens oppert hij dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stelt hij, enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoeker, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoeker een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stelt hij, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laat verzoeker voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgt hij, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoeker niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Hij voegt hier vervolgens nog aan toe

dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker, die opmerkt dat hij nood heeft aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren, besluit dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot “een onderzoek van alle feiten” relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus verzoeker, zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.2. Voor zover verzoeker de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst in de eerste plaats op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Ingoesjetië. De beslissing steunt in hoofdzaak op de vaststelling dat verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote tegenstrijdigheden vertonen die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate aantasten. Ook tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen werden tegenstrijdigheden en inconsistenties opgemerkt die, zo wordt in de beslissing gesteld, de geloofwaardigheid van zijn asielverklaringen verder ondermijnen. In dit verband wordt onder meer gewezen op tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen omtrent de gerechtelijke beslissing tot vrijlating en de gerechtelijke beslissing tot uitreisverbod. Omtrent deze en de overige door verzoeker neergelegde documenten wordt voorts opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen. Er wordt voorts vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om de actualiteit van de door hem verklaarde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Daarnaast wordt opgemerkt dat aan verzoekers verklaringen en die van zijn vrouw over hun reisweg en de daarbij gebruikte documenten evenmin geloof kan worden gehecht. Hierdoor ontstaat, zo luidt de beslissing vervolgens, het vermoeden dat verzoeker bewust zijn geldig internationaal paspoort voor de Belgische asielinstanties achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis naar België en het moment en de wijze waarop hij uit zijn land van herkomst vertrokken is, verborgen te houden. Tot slot wordt op grond van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, geoordeeld dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.6. Verzoekers betoog betreffende de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die afgelegd door zijn echtgenote, kan geenszins worden gevolgd. Immers, waar hij laat gelden dat het mogelijk is dat zijn echtgenote zich door haar geheugenproblemen iets niet herinnerde of zich in iets vergist heeft en hij opmerkt documenten te bezitten die dat kunnen bevestigen, stelt de Raad vast dat verzoeker ondanks zijn beweringen geen enkel dergelijk document voorlegt. Verzoeker legt geen enkel een attest neer ter staving van de beweerde geheugenproblemen van zijn echtgenote. Het is overigens zeer merkwaardig dat verzoekers echtgenote, in tegenstelling tot verzoeker die deze wel ter sprake bracht, tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal met geen woord heeft gerept over de geheugenproblemen waarmee ze te kampen zou hebben, waardoor aan het attest weinig waarde kan worden gehecht. Ze maakte er op geen enkel moment gewag van, zelfs niet toen de commissaris-generaal haar confronteerde met de verschillende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar man. Ofschoon verzoeker voorhoudt dat zijn versie de correcte is, blijft de vaststelling bestaan dat hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent enkele zeer belangrijke elementen die betrekking hebben op zijn asielrelaas en de kern ervan raken. Dit tast, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht op, de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op ernstige wijze aan.

2.7. Verzoeker laat thans gelden dat zijn broer zijn echtgenote de dag nadat hij werd gearresteerd over zijn arrestatie zou hebben ingelicht. Dit is, zo merkt de Raad op, echter zeer opmerkelijk. Immers, verzoeker verklaarde dit ook tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 11, gehoorverslag CGVS 4/04/2011, p. 13), doch gaf nadien tijdens zijn tweede gehoor aan zich niet goed meer te kunnen herinneren wanneer zijn echtgenote concreet over zijn arrestatie werd geïnformeerd (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/05/2011, p. 11-12). Het is dan ook zeer bevreemdend dat verzoeker zich deze informatie plotsklaps terug opnieuw concreet herinnert.

2.8. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent de inval van FSB-medewerkers waarbij zijn winkel werd vernield, oppert verzoeker thans in zijn verzoekschrift het volgende: *“de tolk heeft me vast verkeerd begrepen”*. Verder herhaalt hij zijn verklaring zoals afgelegd tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, met name dat zijn winkel 3 weken na het bezoek van de rechercheur werd overvallen. De Raad merkt op dat verzoekers kritiek op de tolk alle ernst ontbeert. Immers, verzoeker werd met de betreffende tegenstrijdigheid reeds eerder geconfronteerd tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal en repte toen, zo wordt vastgesteld, met geen woord over een verkeerde interpretatie vanwege de tolk. Hij kwam toen niet verder dan de opmerking dat zijn eerder afgelegde verklaring niet klopte en bleef erbij dat de inval pas drie weken later was. Tevens poneerde hij de vraag wat het belang is van dergelijke *“formaliteiten”* (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/05/2011, p. 9-10). Verzoeker maakte echter, zo staat vast, niet het minste gewag van een probleem met de tolk tijdens zijn eerste gehoor. Hij kan dan ook moeilijk op ernstige wijze voorhouden dat de betreffende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen te wijten is aan de tolk die optrad tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. In de gehoorverslagen, welke precieze en gedetailleerde gegevens bevatten, zijn er overigens geen aanwijzingen dat er zich tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal moeilijkheden hebben voorgedaan op het vlak van de vertaling. Verzoeker werd bij aanvang van beide gehoren steeds gevraagd of hij de tolk goed begreep en kreeg op het einde telkens de vraag of hij de tolk goed had begrepen. Verzoeker heeft, zo blijkt uit de gehoorverslagen, deze vragen steeds bevestigend beantwoord zonder verder enige opmerking te formuleren (stuk 11, gehoorverslag CGVS 4/04/2011, p. 2 en 20 en stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/05/2011, p. 2 en 19). Verzoeker, die het, zo blijkt, weliswaar lastig had om de vragen van de commissaris-generaal meteen te begrijpen waardoor deze vaak meermaals opnieuw moesten worden gesteld, heeft tijdens zijn gehoren met geen enkel woord over vertalings- of tolkenproblemen gesproken en had op het einde van de interviews nooit iets in die zin toe te voegen, waardoor hij tot tweemaal toe verzaakt heeft aan de mogelijkheid om over die beweerde tolkenproblemen zijn klacht te doen. Verzoeker, wiens verweer dus grondslag mist, biedt aldus, zo merkt de Raad op, geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent de tijdspanne tussen het bezoek van de rechercheur en de inval door de FSB in zijn winkel, nochtans een essentieel element in het kader van zijn asielrelaas. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, kon van verzoeker worden verwacht een dergelijk belangrijk incident op accurate en eenduidige wijze in de tijd te kunnen situeren.

2.9. Verzoekers huidige verweer met betrekking tot B.M. en A.M., mist, zo stelt de Raad vast, feitelijke grondslag. In zijn verzoekschrift merkt verzoeker het volgende op: *“Bij het eerste én het tweede gehoor heb ik gezegd dat B.M. gezocht wordt en dat hij misschien al dood is. Maar ik heb een aantal keer herhaald dat ik er niet zeker van was en dat dat mijn eigen gedachte was”* (Verzoekschrift, p. 4-5). Hij vult dit aan met volgende bewering: *“Wat betreft A.M., (...) wat ik heb gezegd in het eerste én het tweede gehoor was alleen mijn gedachte ervan. (Ik heb ook gezegd dat die informatie niet bevestigd is, dat ik er niet zeker van ben.)”* (Verzoekschrift, p. 5). De onzekerheid van verzoeker blijkt niet uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen. Uit die stukken blijkt integendeel dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (wel degelijk) zeker was van zijn verklaringen omtrent de dood van zowel A.M. als B.M. Op de vraag van de commissaris-generaal wanneer de vrienden, waarover hij sprak, vermoord werden, antwoordde hij kort en uitdrukkelijk: *“B. was in 2009 vermoord. Hij woonde naast mijn huis(...)”* (stuk 11, gehoorverslag CGVS 4/04/2011, p. 17). Gevraagd wanneer A. werd vermoord, gaf verzoeker uitdrukkelijk als antwoord: *“in 2009”* (Ibid., p. 17). Wanneer de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg wanneer dit precies in 2009 zou zijn gebeurd, stelde hij het volgende: *“Mss in dec, ergens op einde. Zijn neef b., was ook vermoord (...)”* (Ibid., p. 17). Uit verzoekers antwoorden afgelegd tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dus geenszins dat het slechts om vermoedens ging. Verzoeker antwoordde toen immers uitdrukkelijk kort en krachtig, bleek heel zeker van zijn stuk en bracht geen enkele nuance aan in zijn antwoorden. Verzoekers huidige versie is in wezen slechts een poging om a posteriori zijn verklaringen alsnog op een genuanceerde wijze te laten overeenstemmen. Het heft geenszins de vastgestelde inconsistenties op in zijn verklaringen omtrent A.M. en B.M., rebellen met wie hij door de autoriteiten in verband zou zijn gebracht en die daardoor aan de basis zouden liggen van zijn eigen, persoonlijke vervolgingsproblemen. De vaststelling dat verzoeker over deze personen inconsistente verklaringen aflegde, ondermijnt, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas. Ten overvloed dient tevens te worden opgemerkt dat waar verzoeker thans opmerkt dat *“wat betreft A.M., wil ik zeggen dat ik nog altijd niet weet wat er met hem is”* (Verzoekschrift, p. 5), hij geenszins aantoonde of aannemelijk maakt zich hierover nader te hebben geïnformeerd of minstens een poging hiertoe te hebben ondernomen.

2.10. Verzoekers betoog dat hij na zijn vrijlating enkel dacht hoe hij uit Rusland kon vluchten, om zo zijn leven en dat van zijn gezin veilig te stellen en hij niet eens aan de documenten heeft gedacht die hij moest meenemen, wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het moment en de reden waarom zijn broer de gerechtelijke documenten, meer bepaald de gerechtelijke beslissing tot vrijlating en de gerechtelijke beslissing tot uitreisverbod, voor hem regelde. Deze zoveelste tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

2.11. Met betrekking tot neergelegde convocaties d.d. 15 september 2010 en 20 september 2010 laat verzoeker thans in zijn verzoekschrift het volgende gelden: *“mijn broer heeft me verteld dat mij ouders ze in mijn brievenbus hebben ontdekt”* (Verzoekschrift, p. 5). Met deze argumentatie bevestigt verzoeker, zo stelt de Raad vast, de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen omtrent die convocaties incoherenties vertonen. Immers had verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangegeven dat de convocaties in de bus waren gegooid op het adres *“Nadterechny 4”* en zijn ouders dit hadden ontdekt (stuk 11, gehoorverslag CGVS 4/04/2011, p. 16-17), terwijl hij nadien tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat *“die convocaties kwamen per post op mijn adres, nadrechnaya 4”* (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/05/2011, p. 6) om onmiddellijk daarna te stellen dat *“De convocaties kwamen niet daar per post. Die convocaties op dat adres door de wijkagent gebracht en geleverd”* (Ibid., p. 6). Verzoeker herhaalt thans zijn eerste versie omtrent de wijze van bezorging van de convocaties. Hij licht in dit verband evenwel niet toe of de stukken al dan niet door toedoen van de post op voornoemd adres zijn terecht gekomen, doch berust over een mogelijke bezorging door de post in een volledig stilzwijgen. Op beide convocaties (stuk 28, Documenten, nrs. 12 en 13, ‘convocatie’) staat nochtans, zo dient te worden vastgesteld, duidelijk vermeld dat zij via de post werden verstuurd. De vaststelling dat verzoeker omtrent de wijze waarop de convocaties werden verkregen geen eenduidige, gedetailleerde én met de inhoud van deze stukken overeenstemmende uitleg kan geven, zet zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

2.12. Verzoekers betoog dat de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat het in Rusland en Ingoesjetie mogelijk is om gerechtelijke documenten te kopen, correct is, maar voor hem *in casu* niet opgaat, is niet bij machte om de vaststellingen over tegenstrijdigheden over de verkrijgingswijze van de neergelegde convocaties en gerechtelijke beslissingen tot vrijlating en

uitreisverbod te doen wankelen. Deze vaststellingen, welke de bewijswaarde van die documenten op ernstige wijze aantasten, blijven onverminderd gehandhaafd.

2.13. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoeker er niet in slaagt de actualiteit van de door hem verklaarde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker merkt thans zeer algemeen op dat zijn broer hem er in mei 2011 telefonisch van op de hoogte bracht dat er bij zijn ouders wijkagenten waren langs geweest en dat hij wordt gezocht. Verzoeker verschaft geen verdere details bij zijn betoog en weet dit niet met enig objectief begin van bewijs te staven. In zoverre hij de vaagheid van zijn betoog toeschrijft aan het feit dat zijn broer zelf problemen zou hebben met de wijkagenten en diens gesprekken zouden worden beluisterd door de FSB waardoor hijzelf tijdens hun telefoongesprekken zo weinig mogelijk probeert te zeggen, merkt de Raad op dat dit geenszins als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Verzoeker heeft immers in de eerste plaats nooit eerder over af luisterpraktijken door de FSB gesproken. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal dat hij zijn onwetendheid omtrent zijn recentste vervolgingsproblemen zo goed als volledig aan zichzelf te danken heeft. Immers, hij verklaarde zelf zijn broer slechts eenmaal te hebben bevestigd over de problemen die zijn ouders na zijn vertrek omwille van hem nog zouden hebben gehad (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/05/2011, p. 18). Verder gaf hij ook aan niet te hebben gevraagd of zijn ouders na september 2010 nog convocaties op zijn naam hebben ontvangen en of zij sindsdien nog bezoek van de wijkagent hebben gekregen (*Ibid.*, p. 18). Dergelijke nalatige handelingen vanwege verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse in zijn hoofd en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn problemen. Immers, van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat, in het geval er enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, aan verzoekers bewering dat de telefoongesprekken van zijn broer door de FSB worden getapt, het geheel merkwaardig is dat het net zijn broer zou zijn die tijdens hun telefoongesprekken voornamelijk het woord voert, zoals verzoeker aangaf (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/05/2011, p. 18).

2.14. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker beperkt zich thans tot vage kritiek op de tolk en tot de algemene opmerking dat zijn broer aan de chauffeur een hoge prijs betaalde zodat deze hem en zijn echtgenote veilig en zonder problemen naar Europa zou brengen. De pertinente motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de wijze waarop hij en zijn echtgenote een Schengen-buitengrens zouden zijn overgestoken, laat verzoeker ongemoeid. Verzoeker verklaarde immers bij het verlaten van de Russische Federatie geen controle te hebben gehad (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/05/2011, p. 8), wat onmogelijk te rijmen is met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 29, Landeninformatie, CEDOCA Antwoorddocument, "Toegang Schengenzone"). Wat de kritiek op de tolk betreft, die volgens verzoeker zijn antwoord op een vraag omtrent de papieren die de chauffeur tijdens hun reis van Brest naar België op zak zou hebben gehad, verkeerd zou hebben begrepen, stelt de Raad vast dat verzoeker deze kritiek geheel niet concretiseert. Zo licht hij niet toe wanneer en bij welke concrete vraag deze verkeerde interpretatie plaatsvond. De Raad wijst er opnieuw op dat verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal nooit enig gewag heeft gemaakt van eventuele problemen met de tolk en hij dienaangaande op het einde van zijn gehoren, wanneer hij de mogelijkheid kreeg om iets toe te voegen, nooit kritiek in die zin heeft geformuleerd. Het is overigens zeer merkwaardig dat verzoeker thans deze kritiek thans uit, nu hem door de commissaris-generaal omtrent zijn reisweg, noch tijdens zijn gehoren noch in de bestreden beslissing onduidelijke, incoherente of tegenstrijdige verklaringen wordt verweten.

2.15. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.12. wordt gesteld. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

2.16. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift hem "*de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven*". Hij merkt ook op dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas,

kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Ingoesjetie in het licht van artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Zoals reeds werd opgemerkt, kan verzoeker niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

2.17. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIEN